

Alte Drucke

De RATIO=||NE CONCIO-||NANDI.|| LVCAS OSIA-||DER. D.||

Osiander, Lucas

Wittenberg, 1597

VD16 ZV 27223

CONCIO E ADEM IN QVA ADIVNcta est Elocutio, ijsdem fere verbis
consignata, quibus publice (in Germanico idiomate) fuit recitata.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-148504

CONCIO EA

DE MINQVA ADI VN

ta est Elocutio, iisdem ferè verbis cons-
signata, quibus publicè (in Ger-
manico idiomate) fuit
recitata.

Diuus Paulus (Dilecti in Domi-
no) de incartione filij Dei (in
priori ad Timotheum capite
tertio) loquens inquit : Citra
controuerſiam magnum est pietatis my-
ſterium, DEVS MANIFESTATVS
EST IN CARNE : ſignificans videli-
cet his verbis Apoſtolus, ſtupendum eſt,
ſe miraculum, & myſterium profundũ
quod Filius Dei (ſalutis noſtræ cauſa)
incarnatus, ſeu, quod Deus homo fa-
ctus eſt. Et ſanè tam magnum eſt hoc
myſterium, vt etiã Angeli ad illud
obſtupuerint & (quia ſaluti noſtræ fa-
uent) Deum ſuper incarnatione filij
ſui vnigeniti celebrauerint : vt Lucas
ſecundo capite teſtatur. Itaque magna
cum attentione, & voluptate, quæ de
hoc myſterio ex ſacris literis proferuntur,

1. Tim. 3

Ephes. 3

Luc. 2.

tur, audienda sunt: quippe in quibus salus nostra est posita: vnde etiam veras consolationes haurire possumus.

Audiemus igitur (Domino nos bene iuuante) quid sit hoc, quod verbum caro factum est; seu, quod Deus manifestatus est in carne. Deinde videbimus, quænam Deo, in carne manifestato, in his terris nostra causa contigerint; dum ille salutem nostram procurauit. Postremo discemus, quæ commoda ex incarnatione filij Dei ad nos redeant.

Primò autem omnium oportet nos scire, quidnam Euangelista Ioannes per vocabulum (Verbi) intelligi velit, cum dicit: Verbum caro factum est. Non est autem sentiendū, quod VERBUM hoc loco denotet euanidum verbum: qualia verba homines loquuntur. Sed significat æternum Filium Dei, Patri consubstantialem: Deum verum de Deo vero, genitum, non factum. Quod enim Euangelista hoc Verbum, quod caro factum est, non inter creaturas referat, sed pro vero Deo agnoscat, ex

Propositio.

Locus communis tractatus in genere didascalico, quæstione simplicis. Vocabuli.

(Verbi) significatio.

Ioh. I.

principio huius primi capitis clarum est. De Verbo enim incarnato sic loquitur: in principio ERAT Verbum. Non dicit Ioannes: In Principio fiebat, sed ERAT Verbum. Cum igitur mundus crearetur, non creabatur etiam Verbum: sed ante Mundi creationem erat. Nihil autem ante Mundi creationem fuit, nisi Deus. Itaque dicit scriptura: Verbum erat APVD DEVM: significans, hoc verbum ad sacrosanctam Trinitatem pertinere, hoc est, ipsum Verbum esse secundam Trinitatis personam. Quid quod Euangelista Ioannes clarissime huius Verbi æternam diuinitatem exprimit, cum dicit: DEVS erat VERBUM: quod significantius sic efferre poterimus: Verbum illud erat DEVS. De Verbo enim pronunciat Apostolus, quod sit Deus. Sed & Verbi illius diuinitatem asserti Apostolus, cum inquit: Omnia per ipsum (Verbum videlicet) facta sunt. Sic enim Ioannes aperte Verbum in carn-

car-natum ex omnium creaturarum numero eximit, & constituit illud creatorem mundi, hoc est, verum & aeternum Deum. Filius enim Dei est sapientia Patris, per quam omnia Pater creauit. Quin etiam Euangelista in textu, quem *Prover. 8.* recitauimus, discernit Filium Dei à creaturis, & ab hominibus, qui sunt filij Dei adoptiui, non naturales, cum inquit: Vidimus gloriam eius, gloriam quasi VNIGENITI à patre. Hoc enim Verbum (quod nostra causa est incarnatum) est consubstantialis filius Patris ex ipsius substantia genitus: qua de causa etiam VNIGENITVS filius Dei saepe in scriptura vocatur.

Idem Euangelista noster etiam alibi de hoc Verbo incarnato testatur, *Alia probationes de Diuinitate veri & incarnati.* quod illud sit verus Deus, cum inquit: Sumus in vero in filio IESV Christo. Hic est VERVS DEVS & vita aeterna. Huic nostro Euangelista & Apostolo astipulatur etiam *1. Ioan. 1.* Apostolus Paulus, qui de Verbo illo.

Rom. 9.

illo incarnato sic loquitur: ex quibus
 (Israelitis) est Christus, quantum atti-
 net ad carnem, QVI EST supra omnia
 DEVS BENEDICTVS in secula.
 Sed & in veteri Testamento, cum fit
 mentio filij Dei, Messia & seruatoris
 nostri, ferè semper vocatur IEHOVA:
 quod vocabulum soli vero & aeterno
 Deo (non autem angelis, aut homini-
 bus) conuenire, ipsi etiam Iudaei (licet
 pertinacissimi hostes Christi) confiteri
 necesse habent. Quare certissimum est,
 hoc verbum, quod incarnatum esse dic-
 tit Euangelista, non esse Verbum eua-
 nidum, sed Consubstantiali Patris coe-
 lestis filium, verum & aeternum De-
 um.

*Vocabuli
 (carnis)
 significatio.*

Cum igitur constet, quid Euango-
 lista per vocabulum (Verbi) intelligat,
 videndum etiam est, quid in hac phra-
 si (Verbum caro factum est) vocabulum
 Carnis significet. Intelligitur autem hoc
 loco per vocabulum carnis, non verum
 Adam, seu caro corrupta: sed verus ho-
 mo, ex anima & corpore constans, in

qua significatione Propheta Iesaias vocabulo carnis usus est, cum de pijs & beatis hominibus, in altera vita Deum celebraturis, sic scribit: Veniet omnis caro, ut adoret coram facie mea: dicit Dominus. Per carnem igitur, significatur humana in Christo natura, quæ constat anima rationali, & corpore: quorum neutrum peccato Originis fuit infectum: quia Christus non ex virili semine, sed ex Spiritu sancto, est conceptus.

Isaie 61.

Lucæ 1.

Matth. 1.

Quid igitur intelligendum est, cum dicitur: VERBUM CARO FACTUM EST: Hoc videlicet docere voluit Spiritus sanctus: quod filius Dei assumpsit humanam naturam, in unam personam: ita quidem, ut ex duabus naturis sit facta una persona, unus Christus: manente nihilominus salva utraq; natura. Qui igitur Christum in his terris vidit, verè dicere potuit, se Deum vidisse: qui eum docentem audiuit, reuera Deum audiuit: qui eum contrectavit, Deum contrectavit. Itaq; Ioannes, in sua Spi-

*Quid sit incarnatio
verbi.*

sua Spi-

sua Epistola, de hoc verbo incarnato
describit: Quod fuit ab initio, quod
audiuimus, quod vidimus oculis no-
stris, quod perspeximus, & manus no-
stræ contrectauerunt, de VERBO
VITÆ: & vita manifesta est: & vidi-
mus & testamur, & annunciamus vo-
bis vitam æternam, quæ erat apud Pa-
trem, & APPARUIT NOBIS: quod
vidimus, & audiuimus, annunciamus
vobis: vt & vos societatem habeatis no-
biscum, & societas nostra sit cum Pa-
tre, & Filio eius Iesu Christo. Et sanè
pueri Christianorum simplicissime &
optimè de hoc magno mysterio loqui
solent. Cum enim vident depictam
historiam Salvatoris nostri Iesu Chris-
ti, dicere solent: Hic Dominus DEVS
NOSTER iacet in præsepio: Hic Do-
minus Deus noster à iudæis crucifigi-
tur: Hic Dominus Deus noster resur-
git à mortuis, &c. Et rectè sanè: quia
Deus manifestatus est in carne: & De-
us homo factus est.

Hoc

Hoc magnum mysterium, Incarnationis filij Dei, sancti Patres quibusdam similibus vtcunque explicare conati sunt; nullum enim in rerum natura simile extat, quod per omnia ad huius mysterij explicationem quadret: sed tamen similia aliquid in hoc negotio declarare possunt. Athanasius in sancto suo Symbolo (quod tota Christi Ecclesia amplectitur) sic ait: Sicut anima rationalis, & caro, vnus est homo: ita Deus & homo, vnus est Christus Hæc est elegantissima similitudo, qua vnio personalis in Christo adumbratur. Vt enim homo constat rationali anima & corpore: Sic Christi persona constat diuinitate & humanitate. Et anima (quandiu est in corpore) operationes suas per corpus exequitur: ita diuinitas Christi operatur per humanitatem, tanquam per suum instrumentum. Basilius in Concione de natiuitate Saluatoris, humanitatem Christi assimilat ferro ignito, seu candenti, & qui

& quidem appositissimè : vt enim candens ferrum plenum est igni; & vrit atq; lucet, ratione ignis, cuius proprietates ferro communicantur : tamen manet ferrum neq; conuertitur ferrum in substantiam ignis : ita humanitas Christi, propter vnionem cum persona filij Dei ea efficere potest, quæ alias sunt diuinitatis opera : & fit particeps proprietatum diuinarum : nec tamen humanitas in diuinitatem conuertitur. Cyrillus, vnus ex Patribus, qui & ipse ante annos mille, & amplius, vixit, cum de Verbi incarnatione loquitur, vtitur similitudine carbonis igniti. Vt enim carbo substantia sua lignum est, non ignis, & tamen lucet & vrit : sic humanitas in Christo verè est, manetq; in omnem æternitatem, natura humana : & tamen, ex vnione personali, communicatæ sunt illi diuinæ naturæ proprietates. Ideoq; Christus, Saluator noster, non tantum secundum diuinam, verum etiam secundum humanam assumptam naturam, est Omnipotens, Omnipræ-
sens,

sens, & Omniscius. Idē ideo: qui ipsi
 us, humanitas plena est diuinitatis, sicut
 ferrum plenum est ignis: In Christo (in- *Coloss. 2.*
 quit Paulus) inhabitat tota diuinitatis
 plenitudo corporaliter. Itaque Chris-
 tus (ratione humanitatis suae) dicit: *Matt. 28.*
 Mihi data est omnis potestas, in caelo
 & in terra. Est ergo omnipotens, non
 modo vt Deus, verum etiam vt homo.
 Idem Christus dicit: Ecce ego vobi- *Ibidem.*
 scum sum omnibus diebus, vsque ad
 consummationem seculi. At non ha-
 hemus dimidiatum Christum. Totus
 igitur, vt Deus & homo, vbique Ecclesiae
 praesens est, De eodem Christo scri- *Coloss. 2,*
 ptum est: quod in ipso omnes thesau-
 ri sapientiae & scientiae sint absconditi.
 Ergo Christus, Dominus noster, Deus
 & homo, omnia nouit, neque ipsum quic-
 quam fugit. Sed forrasse aliquis in-
 quiet: Si Christus secundum vtramque *Obiecto.*
 naturam est omniscius: quomodo ig-
 norabat diem iudicii extremi? Si om-
 nipotens: cur in deserto non conuer-
 tebar lapides in panes? Si omnipraesens,
 G cur

cur dicebat. Pauperes semper habebitis, me autem non semper : *Responsio.* (dilectissimi in Christo) facilis est. Christus cum in forma serui esset, exinaniuit (teste Paulo) semetipsum, nec voluit diuina sua maiestate uti, nisi cum summa necessitas id postularet. Itaque tunc (ad tempus) nolebat scire diem iudicii extremi: nolebat ex lapidibus panes facere. Interim tamen temporalis illa forma serui non exuebat Christum possessione diuinæ maiestatis. Et de visibili præsentia atq; conuersatione terrena loquebantur, cum diceret: Me autem non semper habebitis: interim inuisibilem, sed eandem veram suam præsentiam, Ecclesiæ suæ nunquam denegauit. Humanitas enim assumpta, per vñionem personalem, euecta est ad diuinam & immensam Maiestatem, de qua iam dictum est.

Pregnantia. Cauendi sunt autem in hoc mysterio tres scopuli, ne ad vnum ex illis impingamur.

pingamus. Primum quidem ne Christi hominis Maiestatem & potentiam ex nostra imbecillitate metiamur. Et si enim Christus humanitatis ratione nobis per omnia similis factus dicitur : tamen hoc de humanitatis substantia, non de gloria & maiestate eius (quam ex vnione personali habet) intelligendum est. Exempli gratia : sume laminam ferream, & vnā eius partem in igne pone, vt fiat candens, & videbis ingens discrimen in vno eodemq; ferro. Vna enim parte totum erit igneum, altera parte erit adhuc frigidum, ita vt eandem laminam, videas vna parte vrentem, & lucidam, altera parte nigram & frigidam : & tamen ferrum idem, vna parte candens, & altera parte frigidum, est prorsus eiusdem substantiæ ex vna metalli fodina desumptum, & in vno fornace conflatum : Christi igitur humana natura à nostra (quoad

G 2

substan-

Substantiam) non est diuersa; sed tamen est instar ferri igniti, cum nos vix primitias Spiritus sancti acceperimus, & paululum operatione Spiritus sancti (vt ita dicam) caleſciamus. Itaq; ſciamus, Chriſtum quidem eſſe nobis ſimilem ſecundum carnem: ita tamen, vt ille infinitas (præ nobis) prærogatiuas obtineat. Quare minimè mirum eſt, ſi ille ea (etiam humanitate ſua) præſtare poſteſt, quæ nobis ſimpliciter ſunt impoſſibilia.

Secundò, ſtudioſe cauendum eſt, ne naturas, earumque proprietates, in Chriſto ita diſcernamus, vt perſonam Chriſti ſoluamus, & (cum hæretico Neſtorio) duos Chriſtos faciamus, Quis (inquires) hoc faceret? Audi: Eſt genus hominum (Caluinistas dico) quod negat proprietates diuinæ naturæ communicari aſſumptæ naturæ humanæ. Ita q; illi affirmare audent: Chriſtum ſecundum diuinam naturam eſſe omnipotentem: ſecundum verò humanam natu-

naturam tantum esse multipotentem, Christum secundum diuinam naturam ubiq; presentem esse: secundum verò humanam naturam simul non posse in duobus, nedum in omnibus, locis adesse. Christum secundum diuinam naturam omnia nosse: at secundum humanam naturam tantum aliqua, non autem omnia, scire. Christum secundum diuinam naturam adorandum: secundum humanam autem naturam a deo non adorandum, vt ille, qui humanitatem in Christo (etiam in vnione personali consideratam) inuocet, horrendam & execrabilem Idololatriam committat. Hi nimirum, qui sic sentiunt, cum hæretico Nestorio fingunt duos Christos, etiam si id sedulo dissimulant: vnum, qui omnia possit: alterum, qui multa possit. Vnum, qui ubiq; præsens sit: alterum, qui simul & semel in vno tantum loco sit præsens: Vnum, qui omnia nòrit: alterum qui aliqua tantum nòrit: vnum, qui adoretur: alterum, qui non adoretur. Hæc est Nestoriana

Hæresis, à qua nobis diligentissimè caueamus. In symbolo enim Apostolico vnum tantum, non duos Christos, confitemur. Et Apostolus Paulus sic scribit: VNUS enim Deus, VNVS & MEDIATOR Dei & hominum, homo Christus Iesus, qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus. Quare personam Christi, Mediatoris nostri, integram retineamus.

Tertiò cauendum etià est, ne duas naturas in Christo confundamus: quod non minus peccatum esset, quàm si personam diuelleremus, Filius enim Dei in omnem æternitatem manet verus Deus. Et Christus (ratione humanitatis suæ) in omnem æternitatem manet verus homo: ita, vt per incarnationem neq; Verbum, neque caro aboleatur. Neque conuersa est humanitas in diuinitatem: neq; diuinitas in humanam naturam est mutata: neque ex duabus naturis aliquid tertium (quod nec Deus, nec homo sit) factum est: sed

sed DEVSHOMO FACVS EST.

Et hæc pro huius temporis ratione de eo (quomodo Verbum caro factum sit) dicta sufficiant.

Videmus etiã, quãnam illam
 Filij Dei incarnationem sint consecutã.
 Factum est autem hac Verbi incarnati-
 one, vt Filius Dei humanas misèrias
 gustaret : ita tamen, vt nullo peccato *Luce. 2.*
 contaminaretur. Natus est igitur Chri-
 stus in summa paupertate, atque in sta-
 bulo, inter sordes pecudum, primò hanc
 lucem aspexit : neque enim alius locus
 illi concedebatur in diuersorio : fascijs
 inuolutus in præsepio iacuit. Postea *Matth. 2.*
 in exilium Agyptiacum deportatus
 est, ne per Herodis sæuitiam è me-
 dio tolleretur. Educatus est in Na-
 zareth, apud Iosephum (qui pater ip-
 sius esse putabatur) inter multos & *Marc. 6.*
 magnos labores. Iosephus enim faber,
 & quidem homo pauper, erat. Esuriuit
 Christus, sitiuit, alsit, defatigatus & vi-
 ribus exhaustus est, vt alij homines, ita *Ioan. 4.*

Luc. 19.

Ioan. 11.

Luc. 4.

Ioan. 8.

Matt. 26.

27.

1. Pet. 4.

Heb. 2.

ut refectione indigeret. Contristatus est, ut fleret. Persecutionem passus est: Iudæi enim eum nunc præcipitare, nunc lapidare voluerunt. Denique, proditus, est à suo discipulo, captus ab hostibus, & victus, multis contumelijs affectus est. Sententia Synedrj Ierosolymitani, & Pilati Præsidis Romani, innocentem ad mortem condemnatus, flagris cæsus, & tandem crucifixus atque mortuus est. Hæc omnia Christus in assumpta sua humanitate pertulit. Et hæc breuiter complexus est Petrus, cum dicit: Christum passum esse in carne. Non autem his miserijs fuisset obnoxius, nisi eas nostra causa in se sponte recepisset: ut nobis succurreret. Voluit autem has misérias perpeti (quæ sunt pœnæ peccatorum) ut pro nostris peccatis patri cœlesti perfectè satisfacere. Præterea, eas ob hanc etiam causam in se recepit, ut certò statuamus, ipsum vere nostris ærumnis compati, & eas mitigare velle. In eo (inquit Apostolus) in quo passus est ipse, & tentatus, potens

potens est & eis, qui tentantur, auxiliari.

Interim tamen, inter illas ipsas infirmitates & misérias, aliquoties maiestas diuinitatis eius emicuit. De qua ^{Ioan. 1.} re Ioannes ait: Vidimus gloriam eius, gloriam quasi vnigeniti à patre. Etenim in miraculis quæ edidit, maiestas ipsius diuina effulsit. Vnde Ioannes de primo Christi miraculo (in Cana Galilææ edito) scribit: Hoc fecit initium ^{Ioan. 2.} signorum Iesus in Cana Galilææ: & manifestauit gloriam suam: & crediderunt in eum discipuli eius. ^{Matt. 17.} Quanta, obsetro, fuit maiestas illius in monte, cum facies eius splenderet, vt sol, & vestimenta eius sicuti nix, candidissima essent? Quid? quod etiam in ipsa passione Christi maiestas emicuit. Cum, n. ^{Ioan. 18.} illis, qui ad ipsum capiendum aderant, diceret: EGO SVM, retrocesserunt & ceciderunt in terram. Sed & Christus maiestatem suam diuinam demonstrauit, cum propria virtute à mortuis resurgeret, lapide clauso è sepulchro exiit. ^{Matt. 28.}

G v

ret, &

Actor. 1. rer. & postea destinato tempore ad coe-
Actor. 2. los, ascenderet : insuper Apostolis Spi-
Philip. 2. ritum sanctum mitteret. Quare Fili-
 us Dei incarnatus est & formam servi
 nostra causa inter multas miserias) gu-
 stavit : & interim etiam (quantum vo-
 catio ipsius postulabat) aliquoties diui-
 nitatis suae maiestatem declarauit.

*Effectus seu
 fructus ex
 incarnati-
 one.*

Audiamus etiam quaedam de frus-
 ctu incarnationis Christi : quam, vides
 licet, nos ex ea re vtilitatem & consola-
 tionem capere possimus. Fecit autem
 nobiscum Filius Dei saluberrimam
 permutationem. Factus est enim Filius
 hominis, vt nos fieremus filij Dei ad-
 optiui. Hoc testatur Ioannes, cum de
Ioan. 1. Christo dicit : Dedit potestatem filios
 Dei fieri, his, qui CREDVNT IN
 NOMINE EIVS. Quotquot igitur
 in Iesum Christum verè credunt, hi ex fi-
 lijs Adæ, & ex filijs iræ fiunt filij Dei, ac
 recipiuntur à Deo in gratiam. Paulus
Rom. 8. dicit : Ipse Spiritus (sanctus) testimoni-
 um reddit Spiritui nostro, quòd sumus
 filij Dei.

Si au.

Si autem per Incarnationem Christi
facti sumus filij Dei, ergo & hæredes *Roma. 8.*
sumus omnium cœlestium bonorum.
Hoc illud est, quod paulus dicit: Si au-
tem filij, utiq; & hæredes quidem Dei,
cohæredes autem Christi. Et Petrus af- *2. Pet. 1.*
firmat, in cœlis nobis repositam esse
hereditatē incorruptibilem, immarces-
cibilem, & incontaminatam. Christus, n-
frater noster factus, vult nos diuitiarum
cœlestium participes facere: quod Pau- *2. Cor. 8.*
lus his verbis testatur: Christus (inquit)
propter vos egenus factus est, cum es-
set diues: ut illius inopia vos diuites fi-
eritis. Quare recte dicit Ioannes, eum
fuisse plenum gratia & veritate: hoc est, *Ioan. 1.*
eum non modò gratia diuina omnes ho-
mines infinitis modis superare, verum
etiam erga genus humanum summè fu-
isse beneficium. Vocabulum enim veri-
tatis, Hebræa phrasi sæpè beneficenti-
am significat. Er war voller Lieb vnd
Trew. Pro beneficijs autem, quæ
ex Incarnatione Christi habemus, ipsi
seruatori nostro perpetuam animi
gra-

gratitudinem debemus. Gratos autem nos illi exhibebimus, si non modò grata mente ipsius beneficia agnouerimus, & pia oris confessione, & laudibus, ipsum celebrauerimus : verùm etiam si omnes nostras actiones ad ipsius voluntatem accommodauerimus, vt fugiamus, quæ ipse odit : faciamus, quæ ipse probat : patienter seramus, quæ ipse nobis imposuerit.

Epilogus.

Quare, Charissimi, ex tota hac Concione præcipuè hæc firma memoria complectamur. Primò, quale sit illud Verbum, quod nostra causa cara factum est, videlicet, æternus Dei filius, Deus verus : 2. Et quid sibi velint verba Euangelistæ, cum dicit : Verbum cara factum est : quòd nimirum Filius Dei assumpsit humanam naturam in vnâ personam, 3. sed & admoniti estis de erroribus in hoc mysterio cauendis : ne Christi potentiam ex nostra imbecillitate metiamur : ne personam Christi diuellamus : neue naturas in Christo confundamus. Secundò ob-

dó obseruemus, quæ consecuta sint fili
 Dei incarnationem: quod nostra causa
 humanas miseras gustauerit, ut pecca
 ta nostra expiaret, & vt nostris miseris
 compati possit: & quod interdum (et
 iam in forma serui existens) fulgorem
 quandam suæ diuinitatis emisit. Ter
 tio diligenter consideremus, quæ com
 moda nobis ex incarnatione Filij Dei
 proueniant: 1. quod Filius Dei factus
 sit filius hominis, vt nos per fidem ve
 ram fiamus Filij Dei: 2. & quod ipsius
 paupertas nos faciat hæredes cœlestium
 bonorum. Quare ipsi toto pectore
 gratias agamus, omnes actiones nostras
 ad gloriâ eius instituamus, qui salutis
 nostræ causa incarnatus est. Cui cum
 patre & Spiritu sancto, sit laus, honor
 & gloria in omnem æternita
 tem, Amen.

FINIS PRIMAE
 CONCIONIS.